

[Grethe Fenger Møller]

se, som er så elastisk som denne, hvor man umuligt kan foretage nogen som helst form for økonomiske konsekvensberegninger? Desuden skal alt arbejde foregå i arbejdsrum. Gælder det også snerydning? Eller hvad med spiret på Christiansborg? Kan vi nogen sinde få det i orden?

Nu skal vi have sidelys; det er måske udtryk for den filosofiske betragtning, at dagslyset ikke er nok. Og så taler man om sensorisk depravation, og man taler, som fru Mimi Stilling Jakobsen var inde på det, om de fysiske og de psykiske påvirkninger, og det er også ganske vanskeligt.

Den 29. januar 1979 udstedte arbejdsministeriet en bekendtgørelse om arbejdstøj og personlige værnemidler efter lov om arbejdsmiljø. Det siges i § 2, stk. 2:

»Ved særligt arbejdstøj forstås en beklædning, der er nødvendig for, at arbejdet kan udføres sikkerheds- og sundhedsmæssigt fuldt forsvarligt for den ansatte. Denne beklædning skal have særlige egenskaber og være udformet på en særlig måde.«

Hvordan? Ja, så kan man læse videre i § 3, hvor der står:

»Hvis arbejdet ikke på anden måde kan udføres sikkerheds- og sundhedsmæssigt fuldt forsvarligt, må arbejdsgiveren kun lade arbejdet udføre, såfremt der anvendes særligt arbejdstøj og personlige værnemidler.«

Vi har altså ikke fået noget at vide om, hvad dette særlige arbejdstøj eller hvad disse personlige værnemidler er for noget.

Jeg skal ikke tage den debat op om paragrafrytteri, arbejdsministeren henviser til. Men med alle disse usikkerhedsmomenter er der altså en enorm mulighed for øget bureaukrati og for, at man simpelt hen kommer til at bremse en masse sager. Reglerne om, at arbejdsregler eller arbejdsmetoder skal forelægges arbejdsministeren til godkendelse, er også noget, der kan forsinke en masse ting.

Så har vi støjproblemet, hvor man nu er inde på, at støjniveauet skal nedsættes 5 dB, og det lyder jo ikke, som om det var noget særligt – herregud, fra 90 til 85 dB. Men det betyder faktisk, at der skal ske en halvering af støjniveauet.

Så er der området stoffer og materialer, og dér tror jeg egentlig, jeg er enig med arbejdsministeren, for jeg tror ikke, at man kan lave en klar lov, hvor man tager alt med. Vi ved, at der hele tiden kommer nye stoffer og nye

materialer, hvor man skal tage stilling til, om de er farlige, og derfor kan man nok ikke lave dette udtømmende, men må supplere op. Dér er det spørgsmålet, hvordan vi kan opfylde den forpligtelse, at der skal være et check på det her, som skal være ansvarligt, mens det samtidig skal stå i forhold til de internationale standarder, der gælder.

Det var ikke med i arbejdsmiljøloven, dengang man lavede den, at der skulle foretages økonomiske konsekvensberegninger, og derfor er jeg glad for arbejdsministerens tilsagn her i dag om, at det skal der foretages, for der er ingen tvivl om, at overholdelse af alle disse bekendtgørelser koster fantastisk mange penge, og at det derfor er meget væsentligt, at vi finder ud af, hvordan vi bruger disse penge. Og det er jo ikke småpenge eller peanuts, det drejer sig om. Jeg mener, at man, da man vedtog arbejdsmiljøloven i 1975, sagde, at man måske kunne komme op på, at det ville koste 40 mill. kr. om året. Nu siger lederen af LOs miljøafdeling, sekretær Bent Nielsen, i forbindelse med bekendtgørelsen om arbejdsstedets indretning, at det er godt, man får en sådan bekendtgørelse, og den kan bevirke, at man får 20.000 nye arbejdspladser om året. Efter LOs skøn vil det dreje sig om krav på 40–50 mia kr., og det er jo meget voldsomt. Derfor er det meget uforvarsomt, at man ikke får taget fat på disse ting.

Det, regeringen gør, er faktisk, at den skaber en masse usikkerhed, men regeringen lever heller ikke op til den flertalsudtalelse, regeringspartiet var med til at afgive i udvalgsbetænkningen. Her tillader jeg mig igen at citere fra Folketingstidende 1975–76, tillæg B, sp. 169, hvor man siger:

»Flertallet er klar over, at flere af rammebestemmelserne i lovforslaget kan udfyldes med store økonomiske konsekvenser til følge for virksomhederne. I sådanne tilfælde bør arbejdsministeren ved reglernes udformning tillægge de udtalelser, der fremkommer fra de rådgivende instanser, afgørende betydning. I samme forbindelse henstiller flertallet, at der ved udfyldelsen af rammebestemmelserne tages hensyn til tilsvarende regler i udlandet.«

Det kan man ikke ligefrem sige er sket. Det, vi har brug for, er at få knæsat princippet om de økonomiske konsekvensberegninger. Vi har brug for at få skabt klarhed over